

ikke skulde være faldet det ærede Medlem ind et Øjeblik, da han syslede med disse Ting, at der er en paafaldende Forskel paa den Maade, hvorpaa vi den Gang som Opposition stillede os overfor Modstanderregeringens ofte meget upopulære Skattekrav, og den Maade, hvorpaa man har stillet sig i disse sidste tre Aar overfor nødvendige Skattekrav fra den nuværende Regerings Side. Der er jo slet ingen Tvivl om, at det den Gang vilde have været et meget populært Standpunkt at modsætte sig adskillige af disse Skatter; mange af dem skar jo dybt ind og virkede særdeles generende paa mange forskellige Interesser, berørte hver eneste Borger her i Landet, men vor Stilling til disse Spørgsmaal var i alt væsentligt en fremdrivende; uanset hvem der var ved Magten, havde vi Ansvarfølelse for Statskassen og de finansielle Forhold i det hele, og vi ønskede ikke alene som Regel at støtte Regeringen i de Forslag, den fremsatte, men vi ønskede ogsaa, at den skulde gaa videre, end den gik. Der er en skærende Modsætning mellem dette og den Maade, hvorpaa den nuværende Opposition er optraadt overfor Regeringens Luksuskatter, som i Virkeligheden var aldeles uundværlige for Statskassen, ja, en Tid end ikke tilstrækkelige til at fremskaffe Balance. Jeg ved, som sagt, ikke, om ikke denne Sammenligning er faldet det ærede Medlem ind et Øjeblik; jeg synes i hvert Tilfælde, det vilde være ret naturligt, om det var saaledes.

Efter dette lille historiske Tilbageblik skal jeg udtale mig om nogle enkelte Spørgsmaal og Bemærkninger, der er fremsat fra ærede Medlemmer.

Det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen spurgte: Hvor store har i Grunden de ekstraordinære Udgifter i Anledning af Genforeningen, Udgifterne til Sønderjylland været i disse Aar? Det er et Spørgsmaal, der ikke kan besvares med fuldkommen Nøjagtighed. Fra 1920 har vi overtaget Sønderjyllands Administration, og naturligvis kan man ikke regne alle de Udgifter, der siden da er gaaet med dernede, som ekstraordinære Udgifter i Anledning af Genforeningen; Sønderjylland maatte jo have sin Part i de almindelige Udgifter til Administration, til Fremme af Kommunikationsforholdene, til kulturelle Formaal o. s. v. Det gælder om at udskille disse mere ordinære Ting fra de ekstraordinære, men det er i mange Maader en Skønssag. Der er visse Udgifter, som er aldeles utvivlsomt ekstraordinære og sigtende paa Genforeningen, saadanne Ud-

gifter, som for at nævne nogle Eksempler, Erstatningssummen, godt 100 Mill. Kr., de betydelige Udgifter til Udligningskassen og de mange Udgifter af lige saa utvivlsomt ekstraordinær Art, som faldt navnlig i de første to Aar. Men der er ogsaa mange andre Udgifter, som i Virkeligheden maa medregnes, Udgifterne til sønderjydske Invalidere og meget, meget andet, og der er mange Punkter, hvor det, som jeg nævnte, kan være vanskeligt nok at trække Grænsen. Man har Gang paa Gang forsøgt at komme til Klarhed derover i Finansministeriet og særlig i Statsbogholderiet, og den Opstilling, som er kommet deraf for nogle Maaneder siden, fører til mellem 240 og 250 Mill. Kr. Hvis jeg altsaa skulde nævne et Tal, vilde jeg nævne dette, men siden den Tid er der ogsaa løbet Udgifter paa af ekstraordinær Art. Vi kan jo ikke sige andet, end at saadanne Aar for Aar kommende Udgifter som Udgifterne til de sønderjydske Landeveje, til de store Havnearbejder, til Invaliderne og meget andet er Udgifter af ganske ekstraordinær Art, som for største Delen staar i Forbindelse med, at Sønderjylland var forsvundet for Krigen og naturligvis blev stærkt forsvømt under Krigen, hvad der ikke er noget at sige til, og paa disse Forsømmelser maatte der raades Bod. Beløbet vilde altsaa, hvis det skulde gøres op i dette Øjeblik, blive større end disse 240—250 Mill. Kr.

Det ærede Medlem spurgte, om der vilde blive gjort Erstatningskrav gældende overfor Landmandsbankens Ledelse. Det er et Spørgsmaal, som det snarere tilkommer mine højtærede Kolleger Justitsministeren og navnlig Handelsministeren at svare paa, men det er for øvrigt bekendt nok, at man i Landmandsbankens Bankraad beskæftiger sig med dette Erstatningsspørgsmaal og ubetinget mener, at der bør kræves Erstatning.

Det ærede Medlem Hr. Lundberg fremdrog Spørgsmaalet om Besættelsen af Stillingen som Vurderingsformand i Randers, hvor der havde staaet to Arkitekter overfor hinanden, Arkitekt Mynster og Arkitekt Posselt, og han spurgte mig, hvorfor jeg havde foretrukket den sidste for den første. Det er ikke Skik og Brug her at kræve, at en Minister skal gøre Rede for saadanne Valg mellem Personer, hvorfor han har foretrukket denne eller hin. Ansøger til en Stilling, og det vil jeg heller ikke komme ind paa her. Jeg vil kun sige, at disse to Ansøgere var begge efter min Mening velkvalificerede til Stillingen, og at deres Kvalifikationer nærmede sig meget til hin-